

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לוקה חרבע
כו' בשקלים סתם אל
תשקלו:

גליון הש"ס

זמורה הקישא הוא. עין
בחים לד ע"א תד"ה
ורבסר:

מוסף רש"י

בְּקֶדֶשׁ בָּאֵשׁ חֲשֹׁרֶף.
מִמָּוֶס אֲחִילְנוּ שְׂרִיפְנוּ
(לְקוֹמָה חֹסֶה אֶרֶב).
שְׂרִיפִין אֹהֶרֶת בְּקֶדֶשׁ.
פְּסוּלֵי עֲבוֹרוֹ (לְקוֹמָה עֶבֶר).
שְׂמִיתִים קִדְּשִׁים.
בְּכִשְׁבוֹתָם עֲבוֹרָה, דְּמִי
חֲזָר (וּקְרָא ו') חֲזָר
הֵלֵךְ מוֹעֵד (שִׁשׁ).
קִדְּשִׁים קְלִים. שְׂפִסְלוּ,
וּבְכִשְׁבוֹתָם יִסְּחָה חוֹמָה
עֲבוֹרוֹ מִשְׁמִיתָהּ, הֵלֵךְ
קִטְרוֹרָה עֵצָה מִן שֶׁפֶךְ
שְׂפִסְלוּ מֵהָ שֶׁ שְׂרִיפִים
לְהִסָּבֵב נִקְטָה אִמּוֹרִים, דְּלִי
מִן שֶׁפֶךְ שֶׁ אֵין קִדְּשִׁים
לְדֹאֵל כָּל הָעִיר,
יִשְׁרָפוּן מִי חֲזָר הָעִיר
וְהָיָה מִדְּבַר אֶרֶב עֲבוֹרָה

[illegible][illegible]

כל שאר קדשי קדשים כגון מנחה ועולה ואשם שנטמאו או שנשפך דמן ומנחה שלא נקטר קומצה ואימורי קדשים קלים שנטמאו. ודוקא נקט הכי שמחיתם בתוך חומת העזרה לאכל פסולי בשר קדשים קלים שריפתם בכל העיר אף שריפתם אם נפסלו חוץ לעזרה הן והכי נמי מן באלו עזבין (לקמן מט.) שורפם לפני הציצה והיינו חוץ לעזרה ושם היה ציץ הדשן לכך וכן מפורש בזהב' טבול יום (ד' קד':) אמר ליה. ההוא מרבנן לרבי שמואל בר נחמני דקדשי ליה האי קושיא רבי יוחנן דבר נמי לא הוה מייתי איסור להאכל לכל איסורין מפקדש בלש' משפך דמבעי ליה לכדאמרת שמשפך בצעורה אלא מהאי קרא אמר להו: דהא כפי' ושרפת. אלמא לאו בר אפילה הוא: לגל איסורין. דוגמתן שנאמר בהן לאו בצריכותן: ואם אינו ענין לאפילה. דהא בגופייהו כחב' נתנו ענין להנאה: אמר קרא והטומא. הוה ליה למכתב ושרפת בלש' מיבעי ליה לנדרי אלוהו.

ליתן לא תעשה דאי מושיפת לא
הוא ידעינן ביה איסור לאו למלקות:
כל שבקודש פסול מדכתיב כי
קודש הוא יתירה לרבות על שאר
פסולי קדשי קדשים בלאו כגון פיגול
ויכול וגשפח דמו: **מקרא קמא**.
כיוצא חטאתי ולא מצאש תשרף
לדאיטריך לומר ששרף בעצרה אלא
מלא תאכל ליכתוב באש תשרף
אלמלא לאו בר אכילה הוא וממילא
גפקא לן ביה נמי איסור לאו מהא
דרבי אלעזר דמפיק מלא יאכל כי
קודש הוא כל פסולי קדשים: לאו
שבכללות. כגון זה שנכלל כל
הפסולים יחד: **לאו צערימי** אזהרה
נפקא לן ביה בדימוות בעהרע (דף
עב:) **אין מוהירין**. מדין קל וחומר
אף על פי שאדם דן קל וחומר
מעצמו אינה אזהרה ללאו. במסכת
מכות (דף ע:) נפקא לן: **יסקא**
הוא. ולא קל וחומר לדיתקש נדריך
וגדבותין דהיינו שלמים למעשר
בגין דכתיב ביה לא צערימי ממנו
שתמא ומיתין לן מינה דאף קדשים לא

יאכלו בטומאה ולא צערת ממנו בטומא
ללאכול בשעריך ולהלן הוא אומר בפסולת
יש כאן טומאה צר לטוהר וטומאה
המוקדשת הכל לא תאכל: **אכל פוטיח**.
ללאור תבוצים מבורה כמים וירקא ש'
צין שרץ המים וצין שרץ הארץ הרי אחר
שקך הוא לא יאכל וחד [שם] לכל השרץ
יבין [לקמן 39]. אבל פוטיח. שרץ המים קטן
בשר המים מבי מבורה כמים אל תשקלו את
הבשר בן שרץ. שרץ שרץ המים. ומוטא ממש
דבובין כן. ועי' חכין פז [בשר]. במלה. ויש
אשר על הארץ לא תאכלו, שרץ ה' / וכל השרץ
שומים בכל הארץ. הרימו על הארץ, הרי ה'
שם, ומוטא שם הארץ.

יין זו חיות, ואפ"ה כיון דצריה היא
תימים בכל הארץ השוקק ולא תטמאו
לא תאכלו ומשום וכל אשר אין לו
שוקק, לוקה חמש. מרמי הא דאמרן,
שוקק על הארץ שקץ הוא לא יאכל,
צפרשת ויהי ציוס השמימי (ערובין

ואם אינו ענין לאבי"ה. לא אחי שפיר דהכי מצי לאוקמי
באיסור אכילה דהא כמיז בזה משפך: **הא** אין לוקין
על לאו שבבבבבבבב. הקשה הר"ר אליעזר ממין בדאלו הן הלוקין
(מכות יג.) אמר דלאו דנותר ופיגול הוה בכלל הלוקין ואמאי והא לאו

ה תנהו ענין לאיסור
דיפה אף כל איסורין
קרא ¹בקדש באש
ה ואין כל איסורין
בקדש באש תשרף
מיבעי ליה לכדרבי
עון אומר בקדש באש
ששורפין אותה בקדש
פסולי קדשי קדשים
ק"תלמוד לומר (וכל)
ר ליה רבי יונתן רבך
² ואם יותר מבשר
עד הבקר וגו' שאין
ומה תלמוד לומר לא
לגופיה דהא כתיב
אש תנהו ענין לשאר
אינו ענין לאכילה
ה אי מה כאן בשריפה
בשריפה אמר קרא
תה בשריפה ואין כל
יפה והאי לא יאכל
מיבעי ליה לכדרבי
^{2א} לא יאכל כי קדש
בא הכתוב ליתן לא
ר אבי' לעולם מקרא

באש תשרף ולא בעי לא תאכל מה תלמוד לומר לא לגופו דנפקא ליה מדרבי אלעזר תנהו ענין לכל אם אינו ענין לאכילה תנהו ענין לאיסור הנאה ה אף כל איסורין שבתורה בשריפה אמר קרא ה ואין כל איסורין שבתורה בשריפה אמר ליה ה ליחודי ליה לאו לגופיה הוא דאתא דאי מדרבי לאו שבכללות אלא אמר רב פפא מהכא ^ו והבשר לא יאכל באש ישרף שאין תלמוד לומר לא יאכל אכל אם אינו ענין לגופו דהא נפקא ליה מקל וחומר מעשר הקל אמרה תורה ^ז לא בערתי ממנו בטמא ל שכן וכי תימא ^ח אין מזהירין מן הדין ^ט הקישא הוא כול בשעריך מעשר דגנך תירושך ויצהרך ובכורות לומר לא יאכל אם אינו ענין לגופו תנהו ענין לכל אינו ענין לאכילה תנהו ענין להנאה אי מה כאן שבתורה בשריפה אמר קרא ה הותר הותר בשריפה ה בשריפה אמר ל' רבינא לרב אשי ואימא לעבור עליו מר אביי יאכל פוטיתא לוקה ארבע נמלה לוקה חמש צירעה

אז הא נפאָאָן זיין איסור לאז צינמות דערגל׳י מהאי קרא דלא מול
ועריך מאכלנו הטמא והטהור יחדיו טמא וטהור אוכלין בקערה אחת
מעשר וקדשים הוא בשעריך דשראי לך זיין טומאה הם בפסולי
דך המים צמורת כהנים דהוא ספר ויקרא [יא] וחד במשנה מורה [יד] ושי
מיים בכל השך השורף ולא טמאין צהן והכא לא כתיב על הארץ ומשמע
קא חמש. הני מרי דסתם שרלים וחד [סא] וכל השך השורף על הארץ
ך הם וחד [סא] ולא טמאין את נפשותיכם בכל השך הרומם על הארץ:
צירעה

בשערך לא יאכל עד למה בא, לחייבו בשני לארץ, מי לא אמר אבי אכל משיטא לוקה ארס יקח שם, הכא מי לוקה עד שני לארץ. וזה דאבי מפרש בם, אלו קו הלוקין משיטא הוא יקח שם במפרש אל אכלו, ו' (ומכאן עד הלוא שחורן לא יאכל כי ששן ה', ועוד תכא כל השחן שחורן ואל המטאב ה', ממאז שחורן לארץ אכילט שרש. וזה דפרש אכלו הכל ללון כל השחן, כי שרש של שרש וכן שרש של שבעה, לפיכך אמר אבי אכל משיטא הללו ארבעה אכלו כלם. אלא נמלה שהיא ששן היבשה שוכר כ' בארבעה אכלו הללו והיוסי' לאו ימשי', שנאמר אכל המטאב את שפושתיים כל השחן הרומש על הארץ, כי

כד.

כא א מ״י פ״ט מהל' פסול' המוקדשין הלכה א ב: **כב** ב מ״י פ״ח שם הלכה ג ד: **כג** ג [מ״י פ״ח מהל' סנהדרין הל' ז ג]: **כד** ד מ״י פ״ז מהלכות מאכלות אסורות הל' כג זלפס חולין סוף פ"ג ד"ב ר"פ. האריך בפירושו:

מוסף תוספות

א. דהא נותר כתיב כהאי
קרא דמייתי הכא וחשיב
ליה הכא לאו שבכללות.
מס' ר"פ. ב. ומדכתא לא
מוקימין ליה כהי שפיר
לכל איסורין שבתורה. שס.
ג. דאי לאו הקישא הוה
אמרינן דמהווא נפיק לן
בחדשדש טמאים איסור
אכליה וקרא דוהבשא אשר
ענינו וגו' הוה מוקמינן לא
לאיסור הנאה ולא הוה
מחת לן מיד. מ' ה"ן.
ד. אלא חתיר לא תוכל
לאכלו חומר מפרש להו.
מס' ה"ל"א.

רבינו חננאל

[illegible]